

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 676

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 iulie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 81 din 2 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2-3
Decizia nr. 97 din 16 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	4-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.209. — Ordin al ministrului finanțelor pentru aprobarea Ghidului solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă — Revizia 6 și a Ghidului de plată elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă — Revizia 4	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 46 din 19 iunie 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81 din 2 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (2) din capitolul VIII — „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Carmen Oana Cadea în Dosarul nr. 6.497/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.432D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate reprezintă, în realitate, o măsură de protecție a magistraților care ocupă funcții de conducere, în sensul neafectării drepturilor salariale câștigate, raportat la funcția de execuție. De altfel, dispozițiile de lege criticate s-au regăsit și în conținutul Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, fiind analizate de Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.184 din 10 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.497/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (2) din capitolul VIII — „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru**

nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Carmen Oana Cadea într-o cauză având ca obiect cererea referitoare la anularea unui act administrativ privind salarizarea și emiterea unui nou ordin de salarizare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată, în esență, că este judecător care funcționează în cadrul unui tribunal, dar a fost promovată pe loc cu grad de curte de apel și beneficiază de o indemnizație corespunzătoare acestui grad profesional. Această indemnizație corespunzătoare funcției de execuție are un quantum superior celei aferente funcției de președinte de secție exercitate de un judecător cu grad de tribunal care funcționează la instanța corespunzătoare gradului profesional deținut.

6. Dispozițiile de lege criticate înlătură pentru judecătorii care dețin un grad profesional superior instanței la care funcționează și exercită și o funcție de conducere în cadrul acestei instanțe dreptul la indemnizația corespunzătoare funcției de conducere. Sunt încălcate astfel dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la egalitatea în drepturi și interzicerea discriminării.

7. Autoarea excepției arată că atribuțiile corespunzătoare funcției de conducere sunt stabilite de art. 24 din anexa la Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, fără vreo distincție raportată la gradul profesional deținut de judecător ori la instanța în care exercită funcția de conducere.

8. Judecătorii cu grad profesional corespunzător instanței în cadrul căreia exercită funcția de conducere beneficiază de indemnizația aferentă funcției de conducere, situație care nu este incidentă judecătorilor cu grad profesional superior instanței în care funcționează ca președinți de secție/vicepreședinți/președinți. Sarcinile președintelui de secție sunt suplimentare activității de judecată și vizează organizarea și controlul activității administrativ-judiciare a secției astfel încât indemnizația corespunzătoare funcției de conducere nu are legătură cu activitatea de judecată propriu-zisă.

9. Nu există vreo condiționare reciprocă între promovarea pe loc în funcții de execuție și numirea într-o funcție de conducere. Întrucât atribuțiile funcției de execuție nu se suprapun peste cele specifice funcției de conducere, nici salarizarea funcției de conducere nu poate depinde de salarizarea funcției de execuție.

10. Autoarea excepției susține și că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, care consacră dreptul la muncă, întrucât au un efect inhibitor asupra

judecătorilor care dețin un grad profesional superior instanței în care funcționează în ceea ce privește ocuparea unei funcții de conducere, în condițiile în care pentru exercitarea atribuțiilor suplimentare nu se prevede în situația lor dreptul la o remunerație corespunzătoare. În consecință, nu mai există libertatea de alegere de vreme ce legiuitorul impune o restricție de ordin pecuniar.

11. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** arată că tratamentul juridic diferit pe care îl critică autoarea excepției nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, în măsura în care elementul care îi îndreptățește pe colegii care primesc cota de 5% — îndeplinirea unor atribuții de conducere — este incident și în cazul său. În ceea ce privește prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție, apreciază că acestea nu sunt incidente.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (2) din capitolul VIII — „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea

Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, dispoziții potrivit cărora: *„Judecătorii și procurorii numiți în funcții de conducere în cadrul instanțelor și parchetelor își păstrează indemnizația lunară de încadrare și celelalte drepturi salariale corespunzătoare funcției de execuție pe care o dețin, dacă acestea sunt mai favorabile.”*

16. Autoarea excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate fac parte din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 prin care se reglementează salarizarea pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională. Art. 10 alin. (1) din această anexă reglementează majorările indemnizațiilor de care beneficiază judecătorii și procurorii care ocupă funcții de conducere, în timp ce prevederile alin. (2) din același articol de lege — care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate — instituie o normă în favoarea judecătorilor și procurorilor numiți în funcții de conducere, așa încât această numire să nu afecteze drepturile deja câștigate, aferente funcției de execuție din care provine judecătorul sau procurorul.

18. Contrar susținerilor autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate nu reglementează modul de acordare a majorării indemnizației aferente ocupării unei funcții de conducere și nu prevăd că nu se acordă drepturile salariale convenite funcției de conducere.

19. Astfel, Curtea apreciază că, în realitate, criticile formulate vizează dispozițiile de lege care reglementează acordarea majorării indemnizației aferente ocupării unei funcții de conducere — dispoziții legale care nu constituie obiectul excepției de neconstituționalitate, precum și modul de interpretare și aplicare a acestora, atribuții ce excedează controlului de constituționalitate.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Carmen Oana Cadea în Dosarul nr. 6.497/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 16 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Învățământ Bistrița-Năsăud din Bistrița, în numele membrilor săi Ilie Arieșan, Alina Luciana Baci, Silviu Ovidiu Chiș și Adriana Alina Pop, în Dosarul nr. 277/33/2022 al Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal. Excepția face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.521D/2022.

2. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.826D/2022, nr. 1.952D/2022 și nr. 2.082D/2022, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Iulian Prioteasa în Dosarul nr. 1.837/113/2021 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Liber din Învățământ Vrancea din Focșani, în numele membrilor săi de sindicat Ovidiu Florin Bordea, Marilena Răvaș, Malvina Ghalayini, Daniela-Mihaela Ionescu, Gicu-Valentin Dogaru, Tamara Daniela Mocănița, Nicolae Damian și George Sabin Bogdan, în Dosarul nr. 873/44/2021 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Învățământului „Spiru Haret” Giurgiu din Adunații Copăcenii, în numele membrilor sale Vaviluța Bucurică, Ana-Maria Enache și Mariana Valentina Găulea, în Dosarul nr. 958/2/2022 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

3. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.826D/2022, nr. 1.952D/2022 și nr. 2.082D/2022 la Dosarul nr. 1.521D/2022, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată. În ceea ce privește critica autorilor referitoare la încălcarea art. 15 din Constituție, reprezentantul Ministerului Public arată că textul de lege nu este retroactiv, întrucât este aplicabil de la data intrării în vigoare a legii și nu afectează

sumele deja încasate de beneficiarii sporului. Referitor la încălcarea principiului egalității în drepturi, acesta susține că acest spor nu are relevanță constituțională, iar în jurisprudența Curții s-a statuat faptul că sporurile pot fi acordate diferențiat de către legiuitor, în funcție de mijloacele pe care le are la dispoziție, acesta putând să le modifice sau chiar să le anuleze.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 19 mai 2022, pronunțată în Dosarul nr. 277/33/2022, **Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământ Bistrița-Năsăud din Bistrița, în numele membrilor săi Ilie Arieșan, Alina Luciana Baci, Silviu Ovidiu Chiș și Adriana Alina Pop, în Dosarul nr. 277/33/2022 al Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal cu prilejul soluționării cererii de anulare a unui act administrativ emis de Ministerul Educației prin care sunt stabilite drepturi salariale specifice personalului didactic din învățământ.

7. Prin Decizia civilă nr. 558 din 6 iulie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.837/113/2021, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) cu referire la art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția a fost ridicată de Iulian Prioteasa cu ocazia judecării cererii de apel formulate de autorul excepției împotriva sentinței prin care a fost respinsă cererea acestuia de acordare de drepturi bănești.

8. Prin Sentința nr. 101 din 28 iunie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 873/44/2021, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Vrancea din Focșani, în numele membrilor săi de sindicat Ovidiu Florin Bordea, Marilena Răvaș, Malvina Ghalayini, Daniela-Mihaela Ionescu, Gicu-Valentin Dogaru, Tamara Daniela Mocănița, Nicolae Damian și George Sabin Bogdan, cu ocazia judecării unei cereri având ca obiect anularea unui act administrativ.

9. Prin Încheierea din 9 iunie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 958/2/2022, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 (forma în vigoare la data de 1.07.2017)**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Învățământului „Spiru Haret” Giurgiu din Adunații Copăcenii, în numele membrilor sale Vaviluța Bucurică, Ana-Maria Enache și Mariana

Valentina Găulea, cu prilejul soluționării unei cereri având ca obiect anularea unui act administrativ.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt lipsite de claritate și previzibilitate — ceea ce contravine prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție —, în măsura în care acestea sunt aplicabile și cadrelor didactice care au obținut gradul didactic I în baza titlului științific de doctor anterior intrării în vigoare a legii, respectiv în măsura în care aceste prevederi se aplică situațiilor juridice născute înainte de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017. De asemenea, se susține că sunt lipsite de claritate și precizie și dispozițiile art. 39 alin. (5) din legea-cadru, în măsura în care ar conduce la lipsirea cadrelor didactice cărora li s-a acordat gradul didactic I pe baza titlului științific de doctor, anterior intrării în vigoare a legii, de beneficiul indemnizației pentru acest titlu științific.

11. De asemenea, autorii excepției consideră că, drept urmare a lipsei de claritate, precizie și previzibilitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017, se încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, prin aplicarea retroactivă a prevederilor noii legi asupra situațiilor juridice născute sub imperiul legislației anterioare. Este afectată astfel securitatea juridică a drepturilor dobândite de cadrele didactice care au obținut gradul didactic I pe baza titlului științific de doctor anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017. Or, acestor categorii de personal didactic de predare li s-a acordat gradul didactic I pe baza titlului științific de doctor, astfel încât au dobândit, anterior datei de 1 iulie 2017, toate drepturile convenite cadrelor didactice cu gradul didactic I (încadrare și salarizare ca profesor cu gradul didactic I, accesul la funcții de conducere, de îndrumare și de control — acces condiționat de gradul didactic deținut — etc.), beneficiind și de plata sporului pentru titlul științific/sumei compensatorii aferente titlului, în temeiul legislației în vigoare la momentul dobândirii titlului științific de doctor.

12. Se mai susține că prevederile criticate încalcă și principiul egalității în drepturi în cazul în care dispozițiile art. 14 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 se aplică și cadrelor didactice cărora li s-a acordat gradul didactic I pe baza titlului științific de doctor anterior datei de 1 iulie 2017, în conformitate cu Metodologia privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.561/2011, cu modificările și completările ulterioare. Practic, se ajunge la un tratament diferențiat între două categorii de cadre didactice, care au dobândit gradul didactic I în baza titlului științific de doctor, după promovarea unor inspecții școlare, fără a exista o justificare obiectivă a acestui tratament diferențiat. În acest context, autorii excepției consideră că li se neagă dreptul la plata indemnizației pentru titlul științific de doctor pe baza unui criteriu temporar, ceea ce contravine dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

13. Nu în ultimul rând, se arată că textele criticate sunt în contradicție cu dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu cele ale art. 1 al Protocolului nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere că prevederile criticate sunt în mod evident discriminatorii, diferența de tratament juridic dintre cele două categorii de cadre didactice neavând la bază o justificare obiectivă și rezonabilă.

14. **Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

15. **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței, prevederile criticate sunt clare și previzibile, autorul excepției fiind nemulțumit de însăși soluția legislativă adoptată de legiuitor. Referitor la așa-zisa încălcare a principiului neretroactivității legii, instanța de judecată reține că prevederile criticate sunt aplicabile pentru viitor, după intrarea în vigoare a legii. Nici principiul egalității în drepturi nu este încălcat de textele criticate, întrucât nu instituie un regim diferit în funcție de data obținerii gradului didactic sau a titlului științific de doctor. Nu în ultimul rând, instanța de judecată precizează că instituirea unor restricții se înscrie în marja de apreciere de care statul dispune în ceea ce privește acordarea, cuantificarea, limitarea sau chiar eliminarea indemnizațiilor pentru titlul de doctor.

16. **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că textul art. 14 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de reclamantă câtă vreme, din rațiuni pur economice, legiuitorul a decis ca, după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, persoanele vizate de art. 14 alin. (3) să aleagă între a primi indemnizația pentru titlul științific de doctor sau drepturile bănești aferente gradului didactic I obținut prin echivalare anterior datei de 1 iulie 2017. Indemnizația pentru titlul științific de doctor reprezintă un drept salarial suplimentar, care nu aparține sferei drepturilor și libertăților fundamentale, așa încât suspendarea sau suprimarea acestuia nu contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu atât mai mult cu cât acest drept se acordă din fonduri publice, statul având libertate deplină în adoptarea de legi care se referă la echilibrul între cheltuielile și veniturile bugetare ale statului prin luarea în considerare a unor chestiuni politice, economice și sociale, astfel cum s-a statuat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*).

17. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât drepturile în discuție ale reclamantelor încalcă dispozițiile invocate din Constituția României, având în vedere că acele categorii de personal didactic care au dobândit, sub imperiul legislației anterioare Legii-cadru nr. 153/2017, gradul didactic I pe baza titlului științific de doctor nu pot fi afectate de aplicarea retroactivă a prevederilor art. 14 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit actelor de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (3) coroborat cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, respectiv dispozițiile art. 14 alin. (3) din aceeași lege-cadru.

22. Din examinarea argumentelor formulate în susținerea criticilor de neconstituționalitate și a considerentele cuprinse în actele de sesizare, Curtea constată însă că, în concret, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia urmează a se pronunța îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (3) coroborat cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017, care au următorul conținut:

— Art. 14 alin. (3): „*Personalul didactic de predare care solicită și obține gradul didactic I prin echivalare, potrivit prevederilor Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.561/2011 pentru aprobarea Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar, cu modificările și completările ulterioare, nu primește indemnizația pentru titlul științific de doctor. Cadrele didactice optează pentru indemnizația pentru titlul științific de doctor sau pentru echivalarea cu gradul didactic I.*”;

— Art. 39 alin. (5): „*Sporul pentru titlul științific de doctor, acordat ca sumă compensatorie sau ca spor la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, după caz, de la data aplicării prevederilor prezentei legi nu se mai acordă, personalul care deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiind de prevederile art. 14.*”

23. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și ale art. 1 al Protocolului nr. 12 la convenție privind interzicerea discriminării.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în esență, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că, drept urmare a aplicării prevederilor art. 14 alin. (3) coroborat cu cele ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 1 iulie 2017, personalul didactic de predare care a obținut gradul didactic I prin echivalare cu titlul științific de doctor, conform Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.561/2011 pentru aprobarea Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2011, nu mai poate beneficia de sporul pentru titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia. Cu alte cuvinte, începând cu data intrării în vigoare a prevederilor art. 14 și modificarea dispozițiilor art. 39 din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul nu a mai permis acordarea unui dublu beneficiu pentru aceeași calificare, respectiv pentru titlul științific de doctor și pentru gradul didactic I, dacă acesta din urmă a fost obținut prin echivalare, întrucât obținerea gradului I în această modalitate reprezintă un beneficiu în sine, având în vedere avantajele financiare acordate personalului didactic de predare.

25. În prealabil analizării criticilor de neconstituționalitate ale autorilor, Curtea arată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor privind abrogarea sporului pentru titlul științific de doctor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 617 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 19 noiembrie 2015, paragraful 12, și Decizia nr. 594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 7 august 2012), statuând că sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru

demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade, le poate suspenda sau chiar anula.

26. De asemenea, în ceea ce privește politica de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, Curtea Constituțională a statuat că reprezintă dreptul și obligația autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Keckho împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, precum și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 14 aprilie 2021, paragraful 34).

27. În ceea ce privește prima critică a autorilor excepției, în sensul că prevederile criticate sunt lipsite de claritate și previzibilitate, fiind astfel neconstituționale în măsura în care acestea sunt aplicabile și cadrelor didactice care au obținut gradul didactic I folosindu-se de titlul științific de doctor deținut anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, Curtea observă că, în realitate, autorii nu invocă o lipsă de claritate sau de precizie a prevederilor criticate, ci aceștia atacă soluția legislativă adoptată de legiuitor, respectiv imposibilitatea de a beneficia atât de avantajele obținute ca urmare a dobândirii gradului didactic I prin echivalarea cu titlul științific de doctor, cât și de indemnizația pentru deținerea titlului. De altfel, analizând prevederile art. 39 alin. (5) din legea-cadru anterior menționată rezultă cu claritate că acestea se aplică și categoriilor de personal didactic cărora le-a fost acordat titlul științific de doctor anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, legiuitorul folosind sintagma „*indiferent de data obținerii acestuia*” (a titlului științific de doctor — s.n.) și precizând că aceste categorii vor beneficia de prevederile art. 14 din Legea-cadru nr. 153/2017. Prin urmare, Curtea reține că această critică este neîntemeiată.

28. Cât privește pretinsa încălcare a principiului neretroactivității legii, întrucât aceasta se aplică și personalului didactic de predare care a obținut titlul științific de doctor anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 209 din 28 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1031 din 4 noiembrie 2020, paragrafele 31 și 32) că, în măsura în care prevederile criticate se aplică începând de la data intrării lor în vigoare, fără să aibă niciun efect cu privire la sumele încasate deja de beneficiarii sporului pentru titlul științific de doctor, nu se pune problema încălcării principiului care interzice aplicarea retroactivă a legii. Legea-cadru nr. 153/2017 nu conține nicio prevedere care să impună/permită aplicarea dispozițiilor sale și pentru situații din trecut. Ca atare, devine operantă regula de bază din dreptul intertemporal, potrivit căreia actele normative își produc efectele începând cu data intrării lor în vigoare (*tempus regit actum*). De altfel, Curtea a constatat deja că prevederile criticate nu sunt retroactive, deoarece se aplică de la momentul intrării lor în vigoare, pentru viitor (Decizia nr. 691 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 27 februarie 2020, paragraful 28).

29. De asemenea, Curtea a mai statuat, în mod constant, că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub

imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în modul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 294 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004, și Decizia nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004).

30. Prin urmare, având în vedere că prevederile art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 își produc efectele pentru viitor, respectiv începând cu data aplicării dispozițiilor noii legi, instanța de contencios constituțional constată că, în speța dedusă controlului, nu este încălcat principiul neretroactivității legii.

31. Referitor la cea de-a treia critică a autorilor excepției, privind încălcarea principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și ale art. 1 al Protocolului nr. 12 la convenție privind interzicerea discriminării, Curtea observă că dispozițiile criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, respectiv tuturor celor care au dobândit gradul didactic I prin echivalarea cu titlul științific de doctor, indiferent de data la care au dobândit titlul. Cu alte cuvinte, prevederile criticate vor fi aplicabile personalului didactic de predare care a obținut titlul științific de doctor atât anterior, cât și ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017. Tocmai pentru a evita orice diferență de tratament juridic între persoanele aflate în aceeași situație juridică, legiuitorul nu a acordat anumite beneficii personalului didactic de predare în funcție de data obținerii titlului științific de

doctor, ci a prevăzut același regim juridic pentru cadrele didactice care se regăsesc în ipoteza prevăzută de normele criticate.

32. Potrivit jurisprudenței Curții (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 344 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 20 iunie 2022), nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. În acest sens, Curtea a reținut că discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului. Însă, ținând cont că prevederile criticate se aplică tuturor persoanelor care au obținut gradul didactic I prin echivalarea cu titlul științific de doctor, fără să aibă relevanță data la care persoanele au dobândit titlul, nu suntem în prezența unei încălcări a principiului egalității în drepturi și nici a existenței unei discriminări în cadrul categoriei personalului didactic, în funcție de data dobândirii titlului.

33. Referitor la restul susținerilor autorilor excepției cu privire la aplicarea normelor criticate, Curtea reține că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar, în caz de litigiu, instanțelor judecătorești. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.665 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 19 februarie 2010).

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Învățământ Bistrița-Năsăud din Bistrița, în numele membrilor săi Ilie Arieșan, Alina Luciana Baci, Silviu Ovidiu Chiș și Adriana Alina Pop, în Dosarul nr. 277/33/2022 al Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, de Iulian Prioteasa în Dosarul nr. 1.837/113/2021 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Liber din Învățământ Vrancea din Focșani, în numele membrilor săi de sindicat Ovidiu Florin Bordea, Marilena Răvaș, Malvina Ghalayini, Daniela-Mihaela Ionescu, Gicu-Valentin Dogaru, Tamara Daniela Mocănița, Nicolae Damian și George Sabin Bogdan, în Dosarul nr. 873/44/2021 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Învățământului „Spiru Haret” Giurgiu din Adunații Copăceni, în numele membrilor sale Vaviluța Bucurică, Ana-Maria Enache și Mariana Valentina Găulea, în Dosarul nr. 958/2/2022 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 14 alin. (3) coroborat cu art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

pentru Magistrat-asistent,
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie,
în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,
semnează
Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

**pentru aprobarea Ghidului solicitantului
elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014
privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru
sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională
prin crearea de locuri de muncă — Revizia 6 și a Ghidului
de plată elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014
privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru
sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională
prin crearea de locuri de muncă — Revizia 4**

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă — Revizia 6, prevăzut în anexa nr. 1, și Ghidul de plată elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă — Revizia 4, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se difuzează Direcției generale ajutor de stat, care va duce la îndeplinire prevederile acestuia.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului finanțelor nr. 257/2022 privind aprobarea Ghidului solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă — Revizia 5, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 și 248 bis din 14 martie 2022, și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.658/2020 pentru aprobarea Ghidului solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă și a Ghidului de plată a ajutorului de stat acordat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 811 și 811 bis din 3 septembrie 2020, cu modificările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 17 iulie 2023.
Nr. 2.209.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 46

din 19 iunie 2023

Dosar nr. 1.130/1/2023

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Mariana Constantinescu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Carmen Elena Popoiag Andreia Liana Constanda Cristina Truțescu Beatrice Ioana Nestor Mirela Vișan Roxana Popa	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Csaba Bela Nasz	— judecător la Secția a II-a civilă
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lucian Cătălin Mihai Zamfir	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.130/1/2023, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 102/110/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulat un punct de vedere de către recurentul-pârât.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 7 februarie 2023, în Dosarul nr. 102/110/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în lumina Deciziei nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022, art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare, pentru perioada cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și învoiri plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 64/2006*):

„Art. 38. — (1) Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate, alte concedii plătite, precum și învoiri plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, primesc salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal la 10 ianuarie 2022, cu nr. 102/110/2022, reclamantii, prin sindicat, au solicitat obligarea pârâtului la calcularea și plata, pentru o perioadă de 3 ani anteriori formulării cererii, a drepturilor salariale cuvenite pentru perioadele de delegare, detașare, concediu medical, concediu de odihnă, alte concedii și învoiri plătite, în cuantumul prevăzut de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, precum și plata în continuare, în acest cuantum, pe toată durata raporturilor de serviciu și actualizarea sumelor rezultate cu rata inflației și dobânzile legale.

10. În motivarea cererii au arătat, în esență, că în calitate de polițiști de penitenciare încadrați în centrul educativ pârât, potrivit art. 36 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 293/2004*), au dreptul atât la concediu de odihnă, cât și la alte drepturi salariale pe perioadele de delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite și învoiri plătite, prevedere legală preluată în art. 104 din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 145/2019*), drepturi ce se stabilesc în conformitate cu art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, primind salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii, fără o distincție între sporurile cu caracter permanent și cele variabile.

11. Prin Sentința civilă nr. 333 din 30 mai 2022, prima instanță a respins excepția lipsei de obiect invocată de pârât și a admis în parte cererea de chemare în judecată, obligând pârâtul la calcularea și plata către reclamantii a drepturilor salariale cuvenite pentru perioadele de concedii de odihnă în cuantumul prevăzut de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, sume actualizate în raport cu rata inflației și cu dobânda legală, pentru perioada 10.01.2019—31.08.2021.

12. Tribunalul a reținut, cu privire la fondul cauzei, că, având în vedere cele stabilite prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, reclamantii au dreptul la calcularea drepturilor salariale acordate pentru perioada concediilor de odihnă cu luarea în considerare a sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective, astfel cum aceștia au solicitat prin acțiunea introductivă.

13. În ceea ce privește perioada pentru care sunt îndreptățiți să primească diferențele salariale s-a reținut că, începând cu 1 septembrie 2021, pârâtul acordă reclamantilor în perioada concediului de odihnă cuantumul tuturor sporurilor cu caracter permanent, în raport cu condițiile specifice locului de muncă, astfel că ulterior acestei date cererea are caracter neîntemeiat.

14. Referitor la drepturile salariale aferente perioadelor în care polițiștii de penitenciare se află în delegare sau detașare, tribunalul a reținut că aceștia își păstrează cuantumul drepturilor avute anterior, astfel că nu se pune problema producerii unui prejudiciu. Perioada cât polițiștii de penitenciare se află în delegare sau detașare este o perioadă de activitate, astfel că aceștia sunt remunerați în funcție de condițiile în care își desfășoară activitatea, cu menținerea cuantumului minim avut la unitatea de unde s-a dispus delegarea sau detașarea.

15. Cât privește concediile de studii plătite, tribunalul a reținut că prin *Legea-cadru nr. 153/2017* privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), este reglementată în mod expres modalitatea de calcul al drepturilor bănești de care beneficiază polițiștii de penitenciare în perioada

cât urmează cursuri de zi, cursuri de carieră și nivel, precum și alte activități de perfecționare sau formare continuă. Această modalitate de calcul este stabilită printr-o normă de o forță juridică superioară ordonanțelor și hotărârilor de Guvern, precum și ordinelor de ministru, astfel că este obligatorie atât pentru pârât, cât și pentru instanța de judecată.

16. În ceea ce privește drepturile bănești aferente perioadei în care polițiștii de penitenciare se află în incapacitate temporară de muncă, tribunalul a reținut că interpretarea dispozițiilor art. 61 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 399/2006*, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005*), coroborate cu art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 este clară, în sensul că, pentru această perioadă, polițiștii de penitenciare primesc salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

17. Având în vedere și soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 285/33/2018, prin Decizia nr. 6.696 din 10 decembrie 2020, prin care a fost anulat pct. 26.1 din Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 (*Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007*), tribunalul a reținut că modul de calcul al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă este clar, în sensul includerii în aceasta a tuturor sporurilor de care polițistul de penitenciare beneficiază potrivit legii, indiferent de caracterul acestor sporuri. Tribunalul a apreciat că această interpretare este valabilă și în cazul drepturilor bănești aferente învoierilor plătite.

18. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs atât reclamantii, cât și pârâtul.

19. Reclamantii au susținut prin recursul formulat că instanța nu s-a pronunțat asupra capătului de cerere privind calcularea pentru o perioadă de 3 ani anteriori cererii introductive a drepturilor salariale cuvenite pentru perioadele de concediu medical, de delegare/misiune, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii și învoiri plătite, în cuantumul prevăzut de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 (cu includerea în baza de calcul a sporului de condiții vătămătoare și a sporului pentru condiții grele de muncă); de asemenea, nu s-a pronunțat cu privire la solicitarea ca plata acestor drepturi să se realizeze și în continuare, în acest cuantum, pe toată durata raporturilor de serviciu, instanța limitând în timp acordarea, fără însă a oferi o justificare pentru restrângerea la perioada 10.01.2019—31.08.2021.

20. Recurenții-reclamantii au criticat modalitatea diferită de acordare a drepturilor salariale expres reglementate de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, apreciind că norma este atât clară, cât și explicită, nefiind dubiu că legiuitorul nu a avut în vedere ca pentru unele drepturi să instituie obligativitatea plății sporurilor de condiții de muncă, iar pentru altele să excludă această acordare de sporuri. Nu rezultă această distincție din textul legii, astfel că nici instanța de judecată nu putea trata diferit unul sau mai multe drepturi enumerate în art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006.

21. Prin recursul formulat, pârâtul a susținut că, în mod greșit, prima instanță a reținut că, în conformitate cu art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 și art. 150 alin. (1) din *Legea nr. 53/2003* — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), rezultă dreptul reclamantilor de a beneficia de includerea acestor sporuri în indemnizația de concediu, pe motiv că ele au existat și au fost incluse în drepturile bănești primite pentru perioada de lucru efectiv.

22. Totodată, a învederat că, raportat la legile anuale de salarizare ulterioare anului 2009, întregul proces de salarizare aplicabil după data de 1 ianuarie 2010, la nivelul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, potrivit legilor-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, reprezintă în fapt o reconstrucție salarială a elementelor salariale specifice funcției, vechimii și gradului profesional și a unor cuantumuri ale elementelor salariale (prime, indemnizații, sporuri etc.) de care personalul a beneficiat la un moment dat (decembrie 2009), prin preluări succesive ale unui nivel de salarizare aflat în plată în luna decembrie a anului anterior la care s-au acordat majorările conform prevederilor legale.

23. A susținut că pentru perioada concediului de odihnă și a învoierilor plătite, drepturile salariale se acordau potrivit prevederilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006. Astfel, în anul 2009, în perioada concediului de odihnă și a învoierilor plătite, funcționarii publici cu statut special beneficiau de: salariul de bază, așa cum era definit la art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, care era format din: salariul pentru funcția îndeplinită, salariul pentru gradul profesional deținut, gradații, sporul pentru misiune permanentă și, după caz, indemnizația de conducere și salariul de merit; sporurile cu caracter permanent, respectiv: sporul de pericol deosebit de 30%, sporul de fidelitate, sporul de confidențialitate, sporul de studii superioare (25%), indemnizația pentru titlul științific de doctor.

24. Totodată, a precizat că pe perioada concediului de odihnă și a învoierilor plătite funcționarii publici cu statut special din sistemul penitenciar au beneficiat și de celelalte drepturi salariale neimpozabile, așa cum erau reglementate de legislația specifică, printre care: norma de hrană, drepturile de echipament, decontarea chiriei (după caz).

25. A concluzionat că pentru perioada concediului de odihnă nu se poate acorda o dublă compensare a condițiilor speciale de muncă, acestea fiind compensate prin acordarea de zile de concediu suplimentar și nu prin plata sporurilor pentru condiții de muncă (sporurile pentru condiții de muncă, incluse în suma compensatorie, fiind calculate și plătite, conform prevederilor legale, pentru timpul efectiv lucrat în aceste condiții, și nu pentru perioadele de absență).

26. În opinia recurentului-pârât, trebuie făcută distincția între indemnizația de concediu prevăzută de dispozițiile Codului muncii și drepturile salariale acordate funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare pe timpul când se află în concediu de odihnă, întrucât izvorul juridic al celor două este complet diferit.

27. Recurenții-reclamanți au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

28. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sesizarea este admisibilă, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

29. Astfel, a arătat că cererea de sesizare s-a formulat în cadrul unui litigiu aflat pe rolul curții de apel, cauza făcând obiectul Dosarului înregistrat cu nr. 102/110/2022, aflat în curs de soluționare.

30. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal judecă prezenta cauză în ultimă instanță și a fost legal investită cu soluționarea recursului.

31. Soluționarea pricinii pe fond depinde de lămurirea chestiunii de drept invocate, întrucât problema de drept privește modul de stabilire a drepturilor bănești/drepturilor salariale

acordate în perioada concediului medical sau pentru incapacitate de muncă, alte învoiri și concedii plătite, respectiv dacă se includ sau nu în cuantumul acestor drepturi salariale sporurile pentru condiții vătămătoare și condiții grele de muncă de care beneficiază funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în perioada de lucru, prin raportare la prevederile art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, așa cum acestea au fost interpretate prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

32. Reclamanții au solicitat calcularea și plata drepturilor salariale pentru o perioadă de 3 ani anteriori cererii formulate, drepturile salariale cuvenite pentru perioadele de delegare, detașare, concediu medical, concediu de odihnă, alte concedii și învoiri plătite, în cuantumul prevăzut de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, precum și plata în continuare, în acest cuantum, pe toată durata raporturilor de serviciu. Or, de modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 depinde soluționarea pe fond a cauzei.

33. Totodată, prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a statuat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 și ale art. 150 alin. (1) și (2) din Codul muncii, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.

34. Elementul de noutate este determinat de faptul că problema de drept dedusă judecării nu a mai făcut obiectul unei analize și dezlegări jurisprudențiale consecvente, neputându-se vorbi despre o practică judiciară constantă în această privință, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021 statuând asupra drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă.

35. Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni de drept prin decizii în casație sau prin recurs în interesul legii și nici pe calea unei alte hotărâri prealabile.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

36. Prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, recurenții-reclamanți au arătat că modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 influențează soluționarea pe fond a cauzei, întrucât cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe prevederile acestui act normativ, reclamanții solicitând a li se calcula și plăti drepturile salariale și în perioadele de concediu medical/incapacitate temporară de muncă, de delegare/misiune, detașare, alte concedii și învoiri plătite, în cuantumul prevăzut de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, pentru intervalul 10.01.2019—10.01.2022, precum și în continuare, așa cum sunt plătite pentru perioadele de concediu de odihnă, precum și pentru perioada cât subzistă calitatea reclamanților de funcționari publici cu statut special în cadrul instituției pârâte, prin includerea sporurilor pentru muncă în condiții vătămătoare și pentru condiții grele de muncă de care au beneficiat în perioada de lucru și de care beneficiază în continuare.

37. Au invocat incidența Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021 și au arătat că, în speță, nu este incidentă niciuna dintre situațiile de interdicere/exceptare

de la analogie, astfel că tratarea în mod diferit a modului de soluționare a cererii cu privire la unele sau altele dintre drepturile enumerate de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 nu se justifică.

38. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, recurentul-pârât a formulat un punct de vedere prin care apreciază că, față de considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021, interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 trebuie limitate doar la indemnizația pentru concediu de odihnă și nu, pentru identitate de raționament, și pentru perioadele de delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și în cazul învoierilor plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

39. Opinia completului de judecată al instanței de sesizare este că, în lumina Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 trebuie interpretate în sensul că, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pe durata concediului medical/incapacității de muncă, delegare, detașare și alte concedii plătite, respectiv învoiri plătite, trebuie să li se recunoască sporurile pentru muncă în condiții vătămătoare și pentru condiții grele de muncă de care au beneficiat în timpul de lucru în perioada respectivă.

40. Astfel, Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a tranșat cu caracter obligatoriu modalitatea de stabilire a drepturilor bănești pe perioada concediului de odihnă. În speță, instanța este chemată a decela modalitatea de stabilire a drepturilor cu privire la celelalte tipuri de concedii și învoiri plătite la care face referire textul de lege supus interpretării.

41. Au fost indicate ca relevante în cauză dispozițiile art. 36 din Legea nr. 293/2004, potrivit cărora „Funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare are dreptul la: a) salariu lunar, compus din salariul de bază, indemnizații, sporuri, precum și premii și prime, ale căror cuantumuri se stabilesc prin lege. Salariul de bază cuprinde salariul corespunzător funcției îndeplinite, gradului profesional deținut, gradațiile, sporurile pentru misiune permanentă și, după caz, indemnizația de conducere și salariul de merit; (...) e) concedii de odihnă (...);” art. 104 din Legea nr. 145/2019: „Polițistul de penitenciare are dreptul la: (...) f) concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite (...); g) concedii medicale (...);” art. 61 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005: „(1) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență sunt aplicabile și persoanelor care își desfășoară activitatea în ministerele și instituțiile din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională. (2) Pentru personalul militar în activitate, polițiștii și polițiștii de penitenciare, drepturile bănești aferente concediilor medicale prevăzute la art. 2 alin. (1) se calculează și se plătesc conform prevederilor legale specifice acestor categorii de personal și se suportă din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională (...);” art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005: „(1) Cuantumul brut lunar al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă se determină prin aplicarea procentului de 75% asupra bazei de calcul stabilite conform art. 10. (2) Cuantumul brut lunar al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă,

determinată de tuberculoză, SIDA, neoplazii, de bolile infectocontagioase din grupa A, de urgențe medico-chirurgicale, precum și de unele tipuri de arsuri care se stabilesc prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, inclusiv pentru perioada de recuperare, stabilite în condițiile prevăzute la art. 9, este de 100% din baza de calcul stabilită conform art. 10”; art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1.946/2004 privind condițiile în baza cărora funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite și concedii fără plată, bilete de odihnă, tratament și recuperare, cu modificările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 1.946/2004): „(1) În afara concediului de odihnă prevăzut la art. 1, funcționarii publici din sistemul administrației penitenciare, care își desfășoară activitatea în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase — ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit legii, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar cu o durată cuprinsă între 3 și 14 zile calendaristice (...)” și art. 20 din Hotărârea Guvernului nr. 1.946/2004: „(1) Funcționarii publici din sistemul administrației penitenciare au dreptul, potrivit legii, la învoiri plătite cu durata de până la 10 zile calendaristice, în cazul următoarelor evenimente familiale: a) căsătoria funcționarului public din sistemul administrației penitenciare; b) nașterea sau căsătoria unui copil; c) decesul soțului/soției sau al unei rude de până la gradul al II-lea a funcționarului public din sistemul administrației penitenciare sau a soțului/soției acestuia. (2) Funcționarii publici din sistemul administrației penitenciare pot beneficia de învoiri plătite cu durata de cel mult 5 zile calendaristice, în următoarele situații: a) în caz de accidentare sau îmbolnăvire gravă a unuia dintre membrii familiei; b) în situația unor dezastre care au afectat domiciliul funcționarului public din sistemul administrației penitenciare, al părinților, socrilor sau copiilor acestuia; c) pentru alte situații sau evenimente excepționale, de natură să justifice învoirea solicitată. (3) Învoirile plătite se aprobă de conducerea unității, la cererea funcționarului public din sistemul administrației penitenciare.”; art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 604/2021 pentru aprobarea condițiilor în care polițiștii de penitenciare pot beneficia de concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite, concedii fără plată și bilete de odihnă: „(1) Polițiștii de penitenciare au dreptul, potrivit legii, la învoiri plătite cu durata de cel mult 10 zile calendaristice, în cazul următoarelor evenimente familiale: a) căsătoria polițistului de penitenciare; b) nașterea sau căsătoria unui copil; c) decesul soțului/soției sau al unei rude de până la gradul al II-lea a polițistului de penitenciare sau a soțului/soției acestuia. (2) Polițiștii de penitenciare pot beneficia de învoiri plătite cu durata de cel mult 5 zile calendaristice, în următoarele situații: a) în caz de accidentare sau îmbolnăvire gravă a unuia dintre membrii familiei; b) în situația unor dezastre care au afectat domiciliul polițistului de penitenciare, al părinților, socrilor sau copiilor acestuia; c) pentru alte situații sau evenimente excepționale, de natură să justifice învoirea solicitată. (3) Învoirile plătite prevăzute la alin. (1) și (2) se aprobă de conducerea unității, la cererea polițistului de penitenciare. (4) Polițiștii de penitenciare pot beneficia de învoire plătită stabilită în ore, în cadrul programului normal de lucru dintr-o zi, pentru rezolvarea unor situații urgente sau neprevăzute, cu aprobarea șefului ierarhic.”

42. Instanța de trimitere apreciază că interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, în sensul că „la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective”, așa cum reiese din Decizia

Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021, nu poate fi limitată doar la indemnizația pentru concediul de odihnă, ci, dimpotrivă, pentru identitate de raționament, are în vedere și drepturile bănești acordate în perioada concediului medical și în cazul învoierilor și al altor concedii plătite.

43. Se reține legătura intrinsecă dintre sporurile care compun remunerația globală a funcționarului cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor și executarea sarcinilor care îi revin potrivit statutului. Față de interpretarea dată de instanța supremă, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021, dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, sporurile supuse analizei, ca și elemente salariale, trebuie luate în considerare la calculul sumei convenite nu doar în cazul indemnizației de concediu anual, ci și în cazul indemnizațiilor/al drepturilor salariale convenite funcționarului public în celelalte situații enunțate de prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție. Atât timp cât pe parcursul unui an funcționarului i-au fost recunoscute o serie de sporuri, justificat de modul și condițiile de desfășurare a activității, acesta trebuie să beneficieze de aceleași drepturi bănești și pe durata concediului medical/incapacității de muncă/învoierilor plătite aferente anului în cauză, în caz contrar ajungându-se la o diminuare nejustificată a veniturilor.

44. Dispozițiile art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 nu disting între sporurile cu caracter permanent și cele cu caracter variabil, reclamanților convenindu-li-se, în mod cert, pe timpul cât se află în concediu medical/incapacitate de muncă/învoieri plătite, „saliile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii”. Modul de calcul al sporurilor nu poate justifica refuzul acordării unui drept legal, părțile neurmărind recunoașterea unor majorări salariale, ci acordarea pe perioada efectuării concediului medical/învoierilor plătite a aceleiași remunerații de care se bucură în timpul desfășurării activității. Mai mult, instanța de trimitere apreciază că sporurile acordate nu pot fi calificate ca fiind temporare, calcularea drepturilor în funcție de timpul efectiv lucrat neputând constitui un argument pentru definirea acestora ca nepermanente.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

45. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat o opinie unanimă în sensul că, în lumina Deciziei nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, dispozițiile art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 trebuie interpretate în sensul că, la stabilirea drepturilor bănești convenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și învoieri plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, se au în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.

46. Față de cele reținute de instanța supremă în considerentele deciziei de recurs în interesul legii menționate, s-a apreciat că interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 nu poate fi limitată doar la indemnizația pentru concediu de odihnă, ci, dimpotrivă, pentru identitate de raționament, aceste considerente trebuie avute în vedere și în ceea ce privește celelalte situații prevăzute de textul legal, respectiv perioadele de delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și în cazul învoierilor plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare.

47. Cu titlu de practică judiciară vizând chestiunea de drept în discuție au fost identificate și transmise hotărâri judecătorești de către Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

48. Puncte de vedere teoretice în același sens au fost exprimate de judecătorii de la Tribunalul Covasna, Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Buzău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, tribunalele din raza de competență teritorială a Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și tribunalele arondate, Curtea de Apel București — Secția a X-a contencios administrativ și fiscal și pentru achiziții publice, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Ialomița (opinia majoritară), Tribunalul Ilfov.

49. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

50. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională în exercitarea controlului de constituționalitate cu privire la prevederile legale supuse interpretării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

51. Prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, stabilind următoarele: „În interpretarea și aplicarea unitară a art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, și a art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea drepturilor bănești convenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.”

52. La paragraful 122 al considerentelor acestei decizii, instanța supremă a concluzionat că este evident că sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, având caracter permanent și scopul de a compensa inconvenientele legate în mod intrinsec de executarea sarcinilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare care au beneficiat de aceste sporuri în perioadele de activitate, regăsindu-se, ca atare, în remunerația globală a acestora, trebuie să facă parte în mod obligatoriu și din indemnizația ce li se cuvine pe durata concediului de odihnă.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

53. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

54. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;

— asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

55. Evaluând elementele sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată că doar trei dintre cele cinci cerințe anterior enunțate sunt întrunite.

56. Astfel, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate legate de titularul sesizării și de stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, caracterul de noutate, precum și cea referitoare la relația de dependență dintre chestiunea de drept ce se cere a fi lămurită și rezolvarea pe fond a litigiului.

57. Nu este îndeplinită cerința de existență a unei chestiuni de drept veritabile a cărei interpretare să prezinte o reală dificultate.

58. Conform unei jurisprudențe constante a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, problema dedusă judecății trebuie să fie susceptibilă de interpretări diferite și controversate, din cauza lipsei de claritate a normei juridice, caracterului incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, paragraful 37; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 46).

59. Prin Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015, s-a statuat că *„în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății”* (paragraful 28).

60. Obiectul prezentei sesizări privește includerea cuantumului sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioadele în care s-au aflat în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și învoiri plătite, într-o manieră similară interpretării date prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și

Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în privința stabilirii drepturilor bănești pentru categoria socioprofesională menționată, aferente concediului de odihnă.

61. Dispozițiile art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 reglementează dreptul polițiștilor de penitenciare, *„pe timpul cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, concediu de odihnă, concediu de maternitate, alte concedii plătite, precum și învoiri plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare”*, de a primi *„salariile de bază și celelalte drepturi bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii”*.

62. După cum rezultă chiar din obiectul sesizării, art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 a primit o dezlegare obligatorie, prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în sensul că *„la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective”*.

63. Această statuare a fost dată avându-se în vedere efectele Deciziei nr. 6.696 din 10 decembrie 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 285/33/2018, hotărâre judecătorească definitivă prin care s-a dispus anularea parțială a Ordinului ministrului justiției nr. 399/C/2007.

64. Potrivit considerentelor acestei hotărâri judecătorești, *„prin pct. 26.1 din Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007 legiuitorul infralegal a operat o restrângere a «drepturilor bănești avute» luate în considerare de legiuitorul primar la determinarea situațiilor speciale menționate în ipoteza art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, reducând-o la indemnizațiile și sporurile care se plătesc în raport cu timpul efectiv lucrat pe baza unor pontaje întocmite în acest sens, fiind excluse, în consecință, cele permanente”*.

65. Totodată, prin sintagma „potrivit legii” ce caracterizează „drepturile bănești avute”, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a avut în vedere acele drepturi salariale reglementate prin lege de care au beneficiat subiecții normei legale anterior intervenirii situațiilor speciale reglementate în această normă (delegare, detașare, concedii, zile libere etc.), aspect care rezultă cu claritate din utilizarea, de către legiuitor, a verbului la timpul trecut.

66. Ca urmare, instanța de contencios administrativ a reținut, drept cauză de nelegalitate a prevederilor pct. 26.1 din Ordinul ministrului justiției nr. 399/C/2007, încălcarea principiului ierarhiei actelor normative, conform art. 4 alin. (3) și art. 81 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin excluderea categoriei de sporuri reglementată de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 din cuantumul drepturilor bănești aferente situațiilor enumerate în acest articol.

67. Astfel, cum se arată în paragraful 82 al Deciziei nr. 23 din 15 noiembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, Decizia nr. 6.696 din 10 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal prezintă opozabilitate *erga omnes*, în condițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, fiind general obligatorie și cu putere numai pentru viitor.

68. Pe de altă parte, având în vedere și data pronunțării încheierii de sesizare din prezentul dosar, considerentele Deciziei nr. 6.696 din 10 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, ce vizează reglementarea drepturilor bănești în situațiile

enumerare de art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, se impun în mod clar și evident, lăsând fără suport necesitatea lămuririi chestiunii de drept.

69. Nu este îndeplinită nici cerința ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

70. Prin Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost soluționată problema de drept, în sensul includerii sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, la stabilirea indemnizației pentru concediu de odihnă.

71. Dezlegarea este dată în temeiul efectului obligatoriu al Deciziei nr. 6.696 din 10 decembrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și reținându-se autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunile tranșate prin aceasta: nelegalitatea excluderii, prin pct. 26.1 al Ordinului ministrului justiției nr. 399/C/2007, din cuantumul indemnizațiilor pentru situațiile prevăzute de text, a sporurilor cu caracter permanent, precum și interpretarea dată sintagmei „drepturi bănești avute, (...), potrivit legii”, din cuprinsul art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006, în sensul că include drepturile salariale, inclusiv sporurile prevăzute de lege de care subiecții normei în discuție au beneficiat anterior intervenirii situațiilor juridice enumerate (paragrafele 73, 79, 82 din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021).

72. De asemenea, se reține, în cuprinsul considerentelor acestei decizii de recurs în interesul legii, faptul că polițistul de penitenciare are dreptul la concedii de odihnă, concedii de studii, învoiri plătite și concedii fără plată, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului, conform art. 104 din Legea nr. 145/2019,

77. Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 102/110/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în lumina Deciziei nr. 23 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022, art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că la stabilirea drepturilor bănești convenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada cât se află în delegare, detașare, incapacitate temporară de muncă, alte concedii plătite, precum și învoiri plătite care se acordă în baza dispozițiilor legale în vigoare, trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 iunie 2023.

Pentru vicepreședintele delegat
al Înaltei Curți de Casație și Justiție
judecător **Gabriela Elena Bogasiu**
(încetat delegarea în funcția de vicepreședinte)
semnează

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA-ALINA CORBU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

